



גבול

סגור

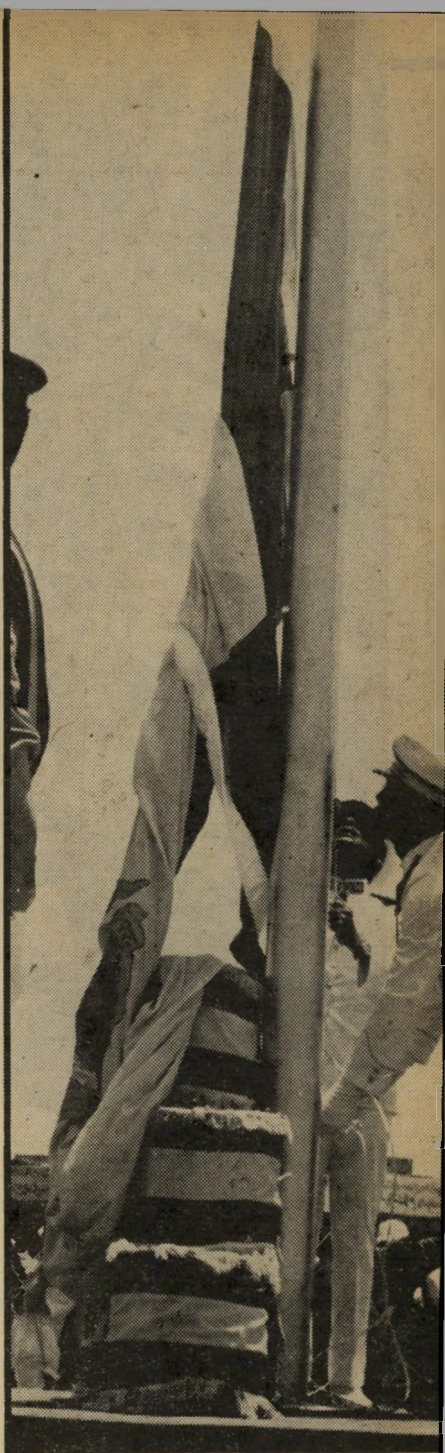
פתוח

גלגל, המברך אותו. מישהו הוביל את בגין לעבר המירפסת של הבניין. שם חיכה לו אל-סאדאת, כשחיוך רחב על פניו. הפעם הסתפקו השניים בלחיצת יד תמה, ללא חיבוקים.

אל-סאדאת צדק בכך שבא לאל-עריש ביום השבת. היה לו יום תמים, כשהוא חופשי מבגין, כדי להתרגל לעובדה שהוא בעל-הבית החדש-ישן של אל-עריש וכדי להרגיל את אל-עריש לעובדה זו. קבלת הפנים שערך סאדאת למישלחת הישראלית בבית המישל המצרי החדש באל-עריש היתה קבלת-פנים טבעית של מארח, למרות ששעות אחדות קודם לכן עוד היתה אל-עריש בשליטון ישראלי.

ההמונים קיבלו את אל-סאדאת יום קודם לכן בהיסטריה של שימחה. אפילו הדגלים הפלסטינים שהונפו אל מול פני אל-סאדאת, והקריאות שהחזרת אל-עריש היא רק הצעד הראשון בדרך להקמתה של מדינה פלסטינית, לא כווננו נגד אל-סאדאת, אלא ניסו ליצור אצלו מתוייבות.

מסע הניצחון של הנשיא המצרי בתוך הוואגוני השחר היווה סטירת לחי לישראלים הבוודים שעדיין נותרו בעיר, ואולי אפילו יריקה בפרצוף. ההתרגשות שאחזה בתושבים המקומיים, כאשר אל-סאדאת הניף את הדגל המצרי, לאחר שי הכל נישקוהו בקדושה, סימלה יותר מכל דבר אחר את המהפך שחל בבירת סיני. השלטים בעברית הוחלפו כולם. פה ושם אפשר היה להבחין במכונית מרצדס הנרשאת עליה את הפס הצהוב של מונית ישראלית יחד עם דגל מצרי המונף עליה. בקיוסקים אפשר היה לקנות בקבוקי טמפו, אך לא קיבלו כסף ישראלי. הסדנה



הדגל

סאדאת (שני מימין) לבוש מדי אדמירל, מניף את הדגל המצרי בלב אל-עריש. קודם לכן ערך סאדאת מסע רגלי ונשא את הדגל בידיו.

מ נחם בגין הסתובב וסקר את החדר בעיניו. הוא לא ראה את אנוור אל-סאדאת, אך שמע את קולו העמוק והמת

הפסטיבל הגדול: מאל-עריש לב



תקרית נשיאותית

הנשיאים נבון וסאדאת גב אל גב, כאילו מתנכרים זה לזה כאשר נבון התיישב על מקומו אחרי שי נאם וסאדאת קם לגשת לבימת-הנאומים. בתמונה למטה: ד"ר, בוטרוס ג'אלי ויוסף בורג.



חתיכה בין נכים

מיפגש מעניין במיוחד נערך בין שתי קבוצות נכים, קבוצה שבאה במטוסו של אל-סאדאת ממצרים וקבוצה שבאה מתל-אביב, אירגון נכי צה"ל הגיש פרחים לנכים המצרים הנראים בתמונה כשצעירה ישראלית, שהובאה על-ידי הנכים הישראליים, משוחחת איתם בעירנות.